περισσότερο να απαλλάξει το Πρωτοδικείο από την υποχρέωση που υπέχει να ελέγχει την τήρηση των προθεσμιών που προβλέπονται από τον ΚΥΚ.

2. Εφόσον η ρητή απόρριψη μιας αιτήσεως, μετά από σιωπηρή απόφαση απορρίψεως της ίδιας αιτήσεως, έχει χαρακτήρα αμιγώς βεβαιωτικής πράξεως, δεν επιτρέπεται στον ενδιαφερόμενο υπάλληλο, ο οποίος δεν προσέβαλε εμπροθέσμως τη σιωπηρή απόφαση που απέρριψε αίτησή του, να ακολουθήσει τη διοικητική διαδικασία που προηγείται της ασκήσεως προσφυγής, ώστε να κινηθεί νέα προθεσμία για την υποβολή διοικητικής ενστάσεως.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 17ης Οκτωβρίου 1991 *

Στην υπόθεση Τ-129/89,

Klaus Offermann, υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Λουξεμβούργου, εκπροσωπούμενος από τον Fernand Entringer, δικηγόρο Λουξεμβούργου, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον ίδιο δικηγόρο, 2, rue du Palais de Justice,

προσφεύγων,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενου από τον Jorge Campinos, νομικό σύμβουλο, και τον Peder Kyst, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρούμενους από τον D. Waelbroeck, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη Γενική Γραμματεία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Kirchberg,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως του Προέδρου του Κοινοβουλίου, που αρνήθηκε να απαλλάξει τον προσφεύγοντα από κάθε ευθύνη για την υπηρεσία του ως υφιστάμενου υπόλογου και διαχειριστή προκαταβολών και να του καταβάλει το πιστωτικό υπόλοιπο του λογαριασμού ασφαλείας,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους Χ. Γεραρή, Πρόεδρο, A. Saggio και B. Vesterdorf, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

αφού έλαβε υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 20ής Μαρτίου 1991,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

1 Κατά την περίοδο Ιουλίου 1980 — Απριλίου 1982, ο Offermann άσκησε καθήκοντα υφισταμένου υπολόγου και διαχειριστή προκαταβολών στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο (στο εξής: Κοινοβούλιο). Κατά την ίδια περίοδο, ο de Compte άσκησε καθήκοντα υπολόγου του οργάνου αυτού.

2 Ο Offermann, υπό την ιδιότητα του διαχειριστή προκαταβολών είχε την ευθύνη της διαχειρίσεως του ταμείου των αντιπροσώπων (βουλευτών), από το οποίο γίνονταν οι πληρωμές διαφόρων αποζημιώσεων και των οδοιπορικών εξόδων των μελών του Κοινοβουλίου.

3 Το Ελεγκτικό Συνέδριο ανέλαβε από τον Ιούλιο του 1981, σύμφωνα με το άρθρο 206 β, παράγραφος 4, της Συνθήκης ΕΟΚ, τον έλεγχο του ταμείου αυτού. Τα πρώτα του πορίσματα, που ανακοινώθηκαν στο Κοινοβούλιο τον Οκτώβριο του 1981 και τον Απρίλιο του 1982, ήταν πολύ δυσμενή.

4 Στις 30 Απριλίου 1982 ο Offermann μετατέθηκε.

5 Στις 6 Ιουλίου 1982 κατήρτισε το Ελεγκτικό Συνέδριο ειδική έκθεση για το ταμείο των αντιπροσώπων του Κοινοβουλίου (ΕΕ C 202, σ. 1), με την οποία βεβαιώθηκαν βαριές παραβάσεις του δημοσιονομικού κανονισμού της 21ης Δεκεμβρίου 1977 που εφαρμόζεται στον γενικό προϋπολογισμό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (JO L 256, σ. 1, στο εξής: δημοσιονομικός κανονισμός) και κάλεσε το Κοινοβούλιο να λάβει τα αναγκαία μέτρα για την εκκαθάριση των παρατύπων λογιστικών πράξεων, την κάλυψη των οφειλομένων ποσών και τον καθορισμό των τυχόν ευθυνών του υπολόγου, του διαχειριστή προκαταβολών και του οικονομικού ελεγκτή.

6 Ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου υπό την ιδιότητά του ως αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ) κίνησε, στις 30 Σεπτεμβρίου 1982, πειθαρχική διαδικασία κατά του Offermann, υποβάλλοντας στο πειθαρχικό συμβούλιο έκθεση που περιείχε αιτιάσεις σχετικά με τη διαχείριση του ταμείου των αντιπροσώπων.

7 Το πειθαρχικό συμβούλιο εξέδωσε στις 13 Οκτωβρίου 1982 αιτιολογημένη γνώμη, στην οποία κατέληγε ότι δεν συντρέχει λόγος να επιβληθεί πειθαρχική ποινή στον Offermann.

8 Ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου πληροφόρησε τον προσφεύγοντα, με έγγραφο της 18ης Νοεμβρίου 1983, ότι, μολονότι διαπίστωσε ότι είχε παραβεί τις υποχρεώσεις που υπείχε ως υφιστάμενος υπολόγου και διαχειριστής προκαταβολών, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν έπρεπε να λάβει πειθαρχικά μέτρα εναντίον του.

9 Ο προσφεύγων υπέβαλε στον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου, με επιστολή της 19ης Δεκεμβρίου 1984, δύο αιτήσεις, δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ), με την πρώτη των οποίων ζητούσε την αποκατάσταση της ζημίας που έκρινε ότι υπέστη από την κίνηση της πειθαρχικής διαδικασίας εναντίον του και με την άλλη την καταβολή του πιστωτικού υπολοίπου του λογαριασμού ασφαλείας, που είχε ανοίξει το εν λόγω όργανο στο όνομά του, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 70, παράγραφος 3, του δημοσιονομικού κανονισμού.

10 Ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου απέρριψε, με το απαντητικό του έγγραφο της 8ης Μαΐου 1985, τις προαναφερθείσες δύο αιτήσεις ως απαράδεκτες. Όσον αφορά την πρώτη αίτηση, έκρινε ότι η ευθύνη της ΑΔΑ δεν μπορούσε να στοιχειοθετηθεί από τυχόν ζημίες, τις οποίες υπέστη σχετικά με την κίνηση πειθαρχικής διαδικασίας, η νομιμότητα της οποίας δεν είχε αμφισβητηθεί εντός της προβλεπομένης προθεσμίας. Όσον αφορά τη δεύτερη αίτηση, ο Πρόεδρος την έκρινε πρόωρη, δεδομένου ότι δεν συνέτρεχαν πολλές από τις προϋποθέσεις που απαιτεί ο δημοσιονομικός κανονισμός και οι λεπτομέρειες εκτελέσεώς του, δηλαδή, ιδίως ότι το Κοινοβούλιο έπρεπε να κρίνει για την απαλλαγή των λογιστών για το οικονομικό έτος 1982 και ότι ο υπόλογος και ο οικονομικός ελεγκτής έπρεπε να γνωμοδοτήσουν προηγουμένως ευνοϊκά.

11 Ο προσφεύγων υπέβαλε, με επιστολή της 12ης Ιουλίου 1985, διοικητική ένσταση, δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, κατά της απορριπτικής αποφάσεως του Προέδρου του Κοινοβουλίου της 8ης Μαΐου 1985.

12 Ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου υπέβαλε, με έγγραφο της 24ης Ιουλίου 1985, στο Ελεγκτικό Συνέδριο αίτηση, που είχε διατυπώσει η επιτροπή δημοσιονομικού ελέγχου του Κοινοβουλίου, με την οποία ζητούσε νέα γνώμη για τον καταλληλότερο τρόπο εκκαθαρίσεως του ελλείμματος που είχε διαπιστωθεί στο ταμείο των αντιπροσώπων για το οικονομικό έτος 1982.

13 Ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου απέρριψε τη διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος, με απόφαση της 3ης Οκτωβρίου 1985, για τον λόγο ότι ούτε η αίτηση που περιείχε η επιστολή της 19ης Δεκεμβρίου 1984 ούτε η διοικητική ένσταση της 12ης Ιουλίου 1985 ήταν παραδεκτές, δεδομένου ότι υποβλήθηκαν πέραν των προθεσμιών που ορίζουν οι διατάξεις του άρθρου 90 του ΚΥΚ.

14 Το Ελεγκτικό Συνέδριο εξέδωσε στις 7 Νοεμβρίου 1985 τη γνωμοδότησή του, καταλήγοντας στην ευθύνη του υπολόγου και του διαχειριστή προκαταβολών ενόψει του άρθρου 70 του δημοσιονομικού κανονισμού.

15 Το Κοινοβούλιο απήλλαξε τον Πρόεδρό του, με απόφαση της 11ης Ιουλίου 1986, για το οικονομικό έτος 1982 και τον εξουσιοδότησε να απαλλάξει τους λογιστές του για το ίδιο οικονομικό έτος, « πλην όσον αφορά το ποσό των 91 263 ECU και τα σχετικά με το ποσό αυτό θέματα, που περιγράφονται στο έγγραφο του Προέδρου του Ελεγκτικού Συνεδρίου της 7ης Νοεμβρίου 1985 και στη γνώμη του Ελεγκτικού Συνεδρίου που το συνοδεύει ». Εξάλλου, ζήτησε από τον Πρόεδρό του να λάβει τα επιβαλλόμενα μέτρα για τη λύση των εκκρεμών προβλημάτων (ΕΕ C 227, σ. 154).

16 Ο προσφεύγων υπέβαλε στον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου, με επιστολή της 5ης Αυγούστου 1988, που πρωτοκολλήθηκε στις 10 Αυγούστου 1988, δύο νέες αιτήσεις, με την πρώτη των οποίων ζητούσε να απαλλαγεί για την εργασία του ως υφιστάμενος υπόλογος και διαχειριστής προκαταβολών έως τις 30 Απριλίου 1982 και με την άλλη να του καταβληθεί το πιστωτικό υπόλοιπο του λογαριασμού ασφαλείας που είχε ανοιχθεί στο όνομά του. Ο προσφεύγων επικαλέστηκε, μεταξύ άλλων λόγων που δικαιολογούσαν τις αιτήσεις του, το γεγονός ότι το Κοινοβούλιο, με την απόφασή του της 11ης Ιουλίου 1986, είχε εξουσιοδοτήσει τον Πρόεδρο να απαλλάξει τους λογιστές για το οικονομικό έτος 1982.

17 Ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου απέρριψε, με την απάντησή του της 20ής Δεκεμβρίου 1988, τις αιτήσεις αυτές για τον κύριο λόγο ότι η προαναφερθείσα απόφαση του Κοινοβουλίου δεν τον είχε εξουσιοδοτήσει να δώσει απαλλαγή στους λογιστές για ορισμένα θέματα.

18 Ο προσφεύγων υπέβαλε, με επιστολή της 17ης Μαρτίου 1989, δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, διοικητική ένσταση κατά της τελευταίας αυτής αρνητικής απαντήσεως του Προέδρου.

19 Ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου απέρριψε, με απόφαση της 4ης Ιουλίου 1989, τη διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος, με την αιτιολογία ότι δεν περιείχε νέα στοιχεία.

20 Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, ο Offermann ζήτησε, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 9 Αυγούστου 1989, την ακύρωση της αποφάσεως του Προέδρου του Κοινοβουλίου της 4ης Ιουλίου 1989.

21 Το Δικαστήριο διαβίβασε την υπόθεση ενώπιον του Πρωτοδικείου, με Διάταξη της 15ης Νοεμβρίου 1989, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 14 της αποφάσεως του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί Ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

22 Η έγγραφη διαδικασία, η οποία διεξήχθη εν μέρει ενώπιον του Δικαστηρίου και εν μέρει ενώπιον του Πρωτοδικείου, ήταν κανονική.

23 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα) αποφάσισε την έναρξη της προφορικής διαδικασίας και συγχρόνως κάλεσε το Κοινοβούλιο να προσκομίσει ένα έγγραφο και να παράσχει ορισμένες διευκρινίσεις που έκρινε ουσιώδεις για τη λύση της διαφοράς.

24 Το Κοινοβούλιο κατέθεσε, στις 15 Φεβρουαρίου 1991, το ζητηθέν έγγραφο καθώς και την απάντησή του επί των γραπτών ερωτήσεων του Πρωτοδικείου.

25 Η προφορική διαδικασία διεξήχθη στις 20 Μαρτίου 1991. Κατά τη συνεδρίαση υπέβαλε ο εκπρόσωπος του καθού, ένα συμπληρωματικό έγγραφο που του ζήτησε το Πρωτοδικείο. Οι εκπρόσωποι των διαδίκων εξέθεσαν τις απόψεις τους στην αγόρευσή τους και στις ερωτήσεις που τους έθεσε το Πρωτοδικείο.

Αιτήματα των διαδίκων

26 Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να δεχθεί τύποις την παρούσα προσφυγή και να την κρίνει βάσιμη·

— να μεταρρυθμίσει, άλλως να ακυρώσει την προσβαλλομένη απόφαση·

— να κρίνει ότι η απόφαση που θα εκδοθεί ισοδυναμεί με απαλλαγή του προσφεύγοντος για τα καθήκοντα υφισταμένου υπολόγου που άσκησε έως τις 30 Απριλίου 1982·

— να διατάξει, κατόπιν αυτού, ότι η ειδική αποζημίωση που του οφείλεται θα πρέπει να του καταβληθεί χωρίς καθυστέρηση·

— να καταδικάσει το Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα·

— να διαφυλάξει υπέρ του προσφεύγοντος όλα τα δικαιώματα, τις απαιτήσεις και τις αγωγές.

27 Το καθού ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κρίνει την προσφυγή απαράδεκτη κατά το μέρος που ζητεί την απόδοση του πιστωτικού υπολοίπου του λογαριασμού ασφαλείας σύμφωνα με το άρθρο 90 των λεπτομερειών εκτελέσεως του δημοσιονομικού κανονισμού·

— κατά τα λοιπά, να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με το άρθρο 70 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

Επί του παραδεκτού

28 Το καθού υπέβαλε με το δικόγραφο αντικρούσεως ένσταση μερικού απαραδέκτου της προσφυγής, κατά το μέτρο που ζητεί την καταβολή του πιστωτικού υπολοίπου του λογαριασμού ασφαλείας. Προς στήριξη αυτής της ενστάσεως προβάλλει ότι ο προσφεύγων έχει ήδη καταθέσει, στις 12 Ιουλίου 1985, διοικητική ένσταση με το ίδιο

αντικείμενο που έχει και η παρούσα δίκη, δηλαδή την άρνηση του Προέδρου του Κοινοβουλίου να του καταβάλει το εν λόγω πιστωτικό υπόλοιπο, για τον λόγο ότι ο υπόλογος του οργάνου δεν είχε τύχει απαλλαγής για το επίδικο οικονομικό έτος και διότι η διοικητική αυτή ένσταση απορρίφθηκε με απόφαση της 3ης Οκτωβρίου 1985. Επικαλούμενο την απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Δεκεμβρίου 1971, 17/71, Tontodonati κατά Επιτροπής (Rec. 1971, σ. 1062), υποστηρίζει ότι ο υπάλληλος, υποβάλλοντας διοικητική ένσταση που έχει το ίδιο αντικείμενο με μια πράξη που κατέστη απρόσβλητη και στρεφόμενος ενώπιον του κοινοτικού δικαστή κατά της απορρίψεως αυτής της διοικητικής ενστάσεως, δεν μπορεί να κινήσει εκ νέου μια προθεσμία την οποία άφησε να παρέλθει.

29 Ο προσφεύγων αντικρούει την επιχειρηματολογία του καθού ισχυριζόμενος ότι η απαλλαγή που έδωσε το Κοινοβούλιο στον Πρόεδρό του στις 11 Ιουλίου 1986, δηλαδή εννέα περίπου μήνες μετά την απόφαση που απέρριψε την πρώτη του διοικητική ένσταση, συνιστά νέο γεγονός, το οποίο δικαιολογεί την άσκηση της παρούσας προσφυγής. Παρατηρεί εξάλλου ότι το Κοινοβούλιο προέβαλε για πρώτη φορά στην παρούσα δίκη την ένσταση αυτή και ότι, αν κριθεί ότι η ένσταση αυτή είναι βάσιμη, η ΑΔΑ τον παρεπλάνησε ως προς τη νομική του κατάσταση, και επομένως το Κοινοβούλιο θα έπρεπε, κατά πάσα περίπτωση, να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

30 Πριν κριθεί η ένσταση μερικού απαραδέκτου που προέβαλε το καθού, πρέπει να ερευνηθεί αυτεπαγγέλτως, σύμφωνα με το άρθρο 92, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, το οποίο, κατά τον χρόνο της προφορικής διαδικασίας, είχε εφαρμογή mutatis mutandis και στη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου, αν η προσφυγή είχε υποβληθεί στο σύνολό της εντός της νομίμου προθεσμίας.

31 Πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά το άρθρο 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, οι υπάλληλοι μπορούν να ζητούν από την ΑΔΑ να λάβει γι' αυτούς μια απόφαση. Σύμφωνα όμως με πάγια νομολογία, η δυνατότητα αυτή δεν επιτρέπει στον υπάλληλο να αφίσταται της διαδικασίας και των προθεσμιών που προβλέπονται από τα άρθρα 90 και 91 του ΚΥΚ για την υποβολή τέτοιας αιτήσεως, της διοικητικής ενστάσεως και της προσφυγής. Οι προθεσμίες αυτές, που θεσπίστηκαν για να εξασφαλιστεί η σαφήνεια και η ασφάλεια των νομικών καταστάσεων, είναι δημοσίας τάξεως και οι διάδικοι δεν μπορούν να τις αποφύγουν (βλ. ιδίως τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 13ης Νοεμβρίου 1986,

232/85, Becker κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 3401, και της 14ης Ιουνίου 1988, 161/87, Muysers κ.λπ. κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1988, σ. 3037, καθώς και την απόφαση του Πρωτοδικείου της 7ης Φεβρουαρίου 1991, Τ-58/89, Williams κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1991, σ. II-77, και τη Διάταξη του Πρωτοδικείου της 7ης Ιουνίου 1991, Τ-14/91, Weyrich κατά Επιτροπής, Τ-14/91, Συλλογή 1991, σ. II-235).

32 Εξάλλου, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι το άρθρο 91, παράγραφος 3, τελευταία περίοδος, του ΚΥΚ, το οποίο ορίζει ότι, « σε περίπτωση που κατόπιν σιωπηρής απορριπτικής αποφάσεως, αλλά εντός της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής, ληφθεί ρητή απόφαση για την απόρριψη αιτήματος, η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής αρχίζει εκ νέου », δεν μπορεί να εφαρμοστεί στο στάδιο της υποβολής της αιτήσεως και πριν από την άσκηση της διοικητικής ενστάσεως. Πράγματι, στην ειδική αυτή διάταξη αρμόζει γραμματική και στενή ερμηνεία, διότι αναφέρεται σε λεπτομέρειες υπολογισμού των προθεσμιών ασκήσεως προσφυγής. Παρέπεται ότι, εφόσον η ρητή απόρριψη ενός αιτήματος, κατόπιν σιωπηρής αποφάσεως απορρίψεως του ίδιου αιτήματος, έχει τον χαρακτήρα αμιγώς βεβαιωτικής πράξεως, δεν επιτρέπεται στον ενδιαφερόμενο υπάλληλο να ακολουθήσει τη διοικητική διαδικασία που προηγείται της ασκήσεως προσφυγής, ώστε να αρχίσει νέα προθεσμία για την άσκηση διοικητικής ενστάσεως (βλ. Διάταξη του Πρωτοδικείου της 1ης Οκτωβρίου 1991, Τ-38/91, Κούσιος κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-763).

33 Στην προκειμένη περίπτωση, ενόψει των διατάξεων, που αναλύθηκαν πιο πάνω, των άρθρων 90, παράγραφος 1, και 91, παράγραφος 3, τελευταία περίοδος, του ΚΥΚ, είναι βέβαιο ότι, λαμβάνοντας υπόψη τη σιωπή που τήρησε ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου, στις 10 Δεκεμβρίου 1988 έλαβε υπόσταση σιωπηρή απορριπτική απόφαση της αιτήσεως της 5ης Αυγούστου 1988 που είχε πρωτοκολληθεί στις 10 Αυγούστου 1988. Ο προσφεύγων διέθετε επομένως, κατά το γράμμα του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, προθεσμία τριών μηνών για να υποβάλει διοικητική ένσταση κατά της σιωπηρής αυτής απορριπτικής αποφάσεως. Είναι επίσης δεδομένο ότι δεν υποβλήθηκε από τον προσφεύγοντα καμιά διοικητική ένσταση πριν από τις 10 Μαρτίου 1989, ημερομηνίας λήξεως της προθεσμίας αυτής. Η ρητή απόρριψη της αιτήσεως της 5ης Αυγούστου 1988, με την απάντηση του Προέδρου του Κοινοβουλίου της 20ής Δεκεμβρίου 1988, η οποία είναι αμιγώς βεβαιωτική της σιωπηρής απορριπτικής αποφάσεως που προηγήθηκε, δεν κίνησε εκ νέου υπέρ του προσφεύγοντος τις προθεσμίες της διοικητικής διαδικασίας που προηγείται της ασκήσεως προσφυγής. Από αυτό προκύπτει ότι η διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος της 17ης Μαρτίου 1989, η οποία εστρέφετο κατά της βεβαιωτικής αυτής πράξεως και υποβλήθηκε πέραν των τριών μηνών μετά τη σιωπηρή απόρριψη της αιτήσεως, δεν υποβλήθηκε κανονικά στην ΑΔΑ, έτσι ώστε να προχωρήσει η διοικητική διαδικασία που προηγείται της παρούσας προσφυγής.

34 Εξάλλου, το γεγονός ότι το καθού δεν υπογράμμισε το εκπρόθεσμο της διοικητικής ενστάσεως κατά τη φάση της διοικητικής διαδικασίας που προηγείται της ασκήσεως προσφυγής δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα, όπως εσφαλμένως ισχυρίζεται ο προσφεύγων, να στερήσει τη διοίκηση από το δικαίωμα να προβάλει, στο στάδιο της δικαστικής διαδικασίας, ένσταση απαραδέκτου ούτε πολύ περισσότερο να απαλλάξει το Πρωτοδικείο από την υποχρέωση που υπέχει να ελέγχει την τήρηση των προθεσμιών του ΚΥΚ (βλ. επίσης τις αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 6ης Δεκεμβρίου 1990, Τ-130/89, Β. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-761· Τ-6/90, Petrilli κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-765· της 11ης Ιουλίου 1991, Τ-19/90, Von Hoessle κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1991, σ. II-615, και της 25ης Σεπτεμβρίου 1991, Τ-54/90, Lacroix κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-749).

35 Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι, χωρίς να χρειάζεται να ερευνηθεί η ένσταση μερικού απαραδέκτου που προέβαλε το Κοινοβούλιο, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

36 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Σύμφωνα όμως με το άρθρο 70 του ίδιου Κανονισμού, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.

Γεραρής Saggio Vesterdorf

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 17 Οκτωβρίου 1991.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

B. Vesterdorf